

Една сутринъ Шумъ Чумъ Шумъ почивалъ въ сладкъ сънь въ леглото си отъ мека трева.

Слънцето тихичко се промъкнало между клонетѣ, помилвало съ златнитѣ си прѣсти мекитѣ му коси, нѣжно го цѣлунало по очитѣ.

— Хайде сгавай, Шумъ Чумъ Шумъ! — запѣлъ славейтъ.

— Събуди се, Шумъ Чумъ Шумъ! — пошепнало му слънцето.

Шумъ Чумъ Шумъ, погледналъ съ хубавитѣ си сини очи и, като видѣлъ надвесено надъ него слънцето, скочилъ отъ леглото си.

— Шумъ Чумъ Шумъ! — зашепнали тревитѣ, цвѣтята, поточето, листата. И тѣхниятъ шепотъ, като пѣсень се понесълъ изъ цѣлата гора.

Момчето съ златното сърдце се огледало наоколо и сърдцето му се изпълнило съ радостъ. Далече долу, въ долината се вдигала на бѣлитѣ си бисерни крила утринната мъгла, поточето тичало отъ камъкъ на камъкъ, къмъ полето и се гушело между зеленитѣ ниви, чучулиги се издигали къмъ небето, за да се окжпятъ въ слънчевитѣ лъчи, а небето синьо като очитѣ на Шумъ Чумъ Шумъ, се простирало отъ единия до другия край на земята.

— Колко е хубавъ свѣтътъ! — пошепналъ Шумъ Чумъ Шумъ.
— Колко хубаво ще бжде, ако тръгна да го видя!

Като чули тѣзи думи птичкитѣ замлъкнали въ клонетѣ, а тревитѣ, цвѣтята, листата и поточето престанали да шумолятъ.

Чуло и слънцето и тъменъ облакъ преминалъ предъ очитѣ му.

— Не търгвай, Шумъ Чумъ Шумъ, — зашепнала тревожно гората. — Много мжки има по свѣта, а много малко радостъ! Не търгвай!

— Не търгвай, Шумъ Чумъ Шумъ! — замолили се птичкитѣ, цвѣтята, тревитѣ и поточето.

— Ще тръгна! — проговорило Момчето съ златното сърдце. — Какво лошо ще ми сторятъ? Нека видя какво има по широкия свѣтъ. А после пакъ ще се върна при васъ.

Тогава слънцето се проврѣло пакъ между клонетѣ на дърветата, посипало съ злато пжтекитѣ, помилвало съ златнитѣ си прѣсти коситѣ на Шумъ Чумъ Шумъ и му казало:

— Добре, златно момче, щомъ искашъ да видишъ какво има по широкия свѣтъ, тръгни. Но азъ, който отъ вѣкове пребродвамъ земята, ще ти кажа, че тамъ има много мжки и много злини. Твоео златно сърдце го нѣма никой по широката земя. Искашъ ли да сторишъ добро на ония, които живѣятъ по широкия свѣтъ?

— Искамъ! — проговорило съ радостъ Момчето съ златното сърдце.

— Добре тогава. Виждашъ ли тамъ, подъ синьото небе оново бѣло, чисто облаче? — и слънцето посочило съ златната си ржка къмъ небето.